

W roku 2013 uczniowie, pod kierunkiem wychowawców, wypracowali Kodeks Dobrych Praktyk Komunikacyjnych. Jego zapisy były podstawą do pogłębionej analizy ich znaczenia i treści. Głębszy wgląd w sens tych zapisów nieuchronnie doprowadzi do pytań o podmiotowość, samoświadomość, samoocenę, asertywność. Rodzi się jednak pytanie jak poruszać się w tym morzu niepewnych (bo niemożliwych do sprawdzenia) informacji w dobie powszechnego i niekontrolowanego dostępu do ich wręcz nieograniczonej ilości. Skąd więc czerpać źródła pewności, że „Jestem kim jestem”, „Jest tak, a nie inaczej”, „Wartościowe i ważne jest dla mnie to, a nie tamto”?

Kiedy uczniowie piszą „Zobacz we mnie człowieka – ja też mam uczucia” jako wskazanie dobrej praktyki komunikacyjnej, na pytanie „Dlaczego mam widzieć twoje uczucia? Czy ktoś widzi moje?” nie można udzielić satysfakcjonującej odpowiedzi bez zrozumienia, że jesteśmy istotami społecznymi i jako takie istoty odczuwamy współodpowiedzialność za innego – kimkolwiek on jest.

Ale co to jest współodpowiedzialność? Jak i w czym się ona wyraża?

Takie cele postawili sobie realizatorzy warsztatów z uczniami. Jak uczniowie ocenili zajęcia? Niektóre wypowiedzi poniżej.

